

Bron

Hon går fridfullt på den smala landsvägen, och aldrig kunde hon veta vad som snart skulle hända...

Hon hör ett avlägset brummande, som från en riktigt gammal men väl fungerande bil, men den kommer allt närmare.

Hon såg äntligen vad som närmade sig, en blå personbil som körde mycket snabbare än fartbegränsningen.

Hon visste inte vad hon kunde göra... hon stod mitt ute på den smala bron som inte bjöd in en person och en bil på raken. Nu hade hon bara två alternativ:

1. Hoppa av bron. Och hoppas det inte är stora stenar på botten.
2. Stanna kvar och hoppas att bilen stannar. om inte splittrad i miljoner bitar.

Nu var bilen framme vid andra sidan bron och den verkade inte sakta ner...

Hon började gripas av panik och var tvungen att besluta det viktigaste beslutet i hennes liv. kanske en av dem få hon har kvar...

Ångern expolderade som en bomb i hennes kropp när bilen var fem meter ifrån henne och hade fortfarande inte saktat in. Avgaserna från bilen trängde sig in i hennes näsa och tvingade henne att nysa. Det var även det sista hon gjorde i sitt liv. Nysa p.g.a. förorening. För strax efter träffade bilen henne i fullkraft och slungade henne högt upp i luften för en flygtur. En sista tur innan himlen omfamnade henne och välkomnade henne hem...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sikska med Poeter.se id #19803 innehar upphovsrätten